

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Христос васкрсе браћо и сестре! Ваистину васкрсе! Ето великог поздрава и великог празника и велике радости коју нам је Господ својим васкрсењем подарио и оставио да дочекујемо сваке године и да се поздрављамо тим победоносним поздравом. У то мало речи Христос васкрсе – ваистину васкрсе ми исповедамо своју веру у васкрсење Христово и у наше васкрсење, јер Господ је и рекао „онај ко верује у мене ако и умре живеће и ја ћу га васкрснути у последњи дан“. То је Његово обећање и Он ће то обећање испунити као што је испунио и сва ранија обећања дата својим ученицима. Он је њима предсказао о своме страдању, говорио је да ће бити предан у руке људи беззаконика, да ће га распети, да ће умрети, да ће га сахранити али да ће и трећи дан и васкрснути. И Он је то испунио. Кад је испунио то обећање испуниће и сва друга обећања која је и до сада испунио сем тога другог доласка Његовога које са надом очекујемо.

Господ је после васкрсења не само васкрсао него се потрудио да људе увери у своје васкрсење. Јер то је необично чудо, то људи нису спремни, као и за васкрсење Лазарево, за све је то било први пут тада да се нешто деси тако, али Господ се постарао па се јављао после свога васкрсења многим. Најпре женама мироносицама, па својим апостолима, па многим другим лицима. Једном скупу од петстотина браће јавио се васкрсли Господ и уверавао их у Његово васкрсење и говорио о тајнама Царства небескога. Четрдест дана, од Васкрсења до Спасовдана, Он је био са својим ученицима и са осталим верницима којима се јављао. Али данас прослављамо једног од његових ученика, светога апостола Тому, који опет по промислу Божијем био такав какав је, није био са ученицима кад се Господ јавио у први дан васкрсења и кад су му ученици, његова сабраћа, причали видели смо Господа, он је рекао не не, ја не верујем док не видим ране на рукама Његовим, не ставим прст мој у те ране да их опипам, и не ставим руку у ребра Његова која су

прободена копљем, нећу веровати. Био је такав човек. Хоће да се увери, и природно је. Причате ми нешто што је несхватљиво.

И заиста у осми дан од васкрсења, то је данашњи дан, поново су сви ученици били сабрани заједно, сабрани на молитви, и Тома међу њима. И Господ се јавља њима кроз затворена врата као што каже у данашњем тропару. Кроз врата закључана улази Господ и поздравља своје ученике поздравом који је и више пута раније употребљавао *Мир вам!* Зашто мир? Зато што су били уплашени. Видећи како је њихов учитељ пострадао од Јевреја, они су се бојали за себе, били су уплашени. Господ их храбри тиме *Мир вам*, као што је много пута и пре и после тога говорио. И онда обраћа се Томи, не другима. Други су поверовали, али Томи и каже Господ: „Томо пружи руку своју и види ране моје, и стави руку твоју у ребра моја и не буди неверан него веран.“ Тома, сигурно је био изван себе, од дивљења, од чуђења, од страха, од љубави. Да ли је он стварно опипао то не пише, али је био позват да опипа. Он је узвикнуо: „Господ мој и Бог мој.“ Тиме је исповедио своју веру да је Господ заиста васкрсао. А Господ му, поново га опомиње и каже му: *Томо, Томо, ѿверовао си кад си видео, блајо онима који не видеше а вероваше.*

То блаженство које је Господ обећао онима који га не виде али га верују то се односи и нас нас данас после две хиљаде година. Ми нисмо видели васкрслога Господа, не тражимо ни да опипамо Његове свете ране које је ради нас претрпео али ми верујемо његовим ученицима, верујемо у чудеса дивна која је починио, верујемо да је наш Господ жив јер се јавља тако често и тако много кроз своја преславна чуда до дана данашњега. И потврђује да је Он заиста Син Божији који је дошао на земљу да људе спасе од греха, смрти и ђавола. И да људима дарује ништа мање него живот вечни. Људи су створени не за смрт и смрт није створена од Творца нашега и Бога, она је последица људскога греха. Адамов грех је произвео смрт јер Господ му је рекао још у рају, забранио му да једе плодове

од једнога дрвета, познавања добра и зла, и рекао пази, ако будеш јео у онај час када окусиш умрећеш. Господ је њега опоменуо пре него што је урадио па је човек ипак погрешно, окусио тај плод и унео смрт и у себе и у целу природу и у све његове потомке. Али Господ је зато дошао као други Адам да исцели род људски и да га спасе од те тираније смрти, да нам дарује живот вечни. Ми се зато називамо хришћани што верујемо у Господа Христа, у Његово васкрсење, јер каже апостол Павле: *Ако Христос није устао онда чему наша вера, чему наша нада, чему има да се надамо?!* Јер онда смо најнесрећнији људи ако верујемо у оно што није било. Али Господ је васкрсао и ми ћемо васкрснути.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, свих светих апостола, посебно молитвама светог апостола Томе, коме је ова мала и скромна богомоља посвећена, да нас они својим молитвама заштите и сачувају и да нам измоле милост од Бога, да и ми верујемо у васкрслога Господа и да том вером живимо. Јер није довољно веровати него вера са делима је оно што људе спасава. Јер каже апостол Јаков: „Вера без дела је мртва.“ А која су то дела вере? То су добра дела ближњима својима, то је живот по закону Божијем, вршење заповести Божијих, исповедање својих грехова, кајање за њих, и тако кад човек целог живота се труди на своме спасењу. Господ је извршио спасење за све људи, али ми морамо да се потрудимо за себе да би то спасење постало моје и твоје и свакога од нас. Нека би Господ њихових молитава ради нама даровао да очувамо веру нашу православну коју су нам свети апостоли оставили, свети Оци утврдили, и Свети Сава наш даровао нашем народу, да по тој вери живимо и спасавамо душе своје.